

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziramo na dotično naročilo.

Upravištvu „Slov. Naroda“.

Deželni zbor kranjski.

(XIV. seja dne 21. januarja 1887.)

(Dalje.)

Pri glavni razpravi o uredbi Holzapfel-Wolfove ustanove za gluhomene oglašil se profesor Šuklje ter pravi, da predno se spusti v pretres te stvari, čuti se nekako moralično zavezanega, svojo zahvalo izreči onim faktorjem, katerim je pripisovati, da se je zaklad Holzapfelove ustanove v razmerno kratki dobi tako izdatno pomnožil. Iz letnega poročila je videti, da je to premoženje l. 1868 znašalo okolu 89.000 gld., koncem junija 1885 l. poskočila je njegova imovina že nad 189.220 gld. in koncem l. 1890 bode narastel ta zaklad na 247.938 gld. Če se primerjajo te številke, se mu mora, pravi govornik, pritrčiti, da sta deželna vlada in finančna prokuratura vse storili, da se umno in skrbno gospodari s tem premoženjem, in za svojo osobo priznava posebne zasluge, katere si je stekel za to zadevo sedanjí gospod finančni prokurator. Navzlic temu osob-

nemu priznavanju pa se vender ne more prav strinjati z nazori, katere je razvideti iz dopisa c. kr. vlade z dne 18. aprila 1886 l. Za nejurista je pač mučna stvar z juridičnimi strokovnjaki se pravdati o pravniški interpretaciji kake listine, kakor je na pr. Holzapfelova oporoka. Vender se mu zdi, da to tolmačenje deželne vlade vzbuja po pravici utemeljene pomisleke. Kaj hoče deducirati vlada iz onega volila: dem zu errichtenden „Taubstummen-institute in Laibach“. Ona tolmači to določbo tako, da je ranjki Holzapfel volil svoj legat „für die Errichtung einer öffentlichen Anstalt“ in vsa argumentacija deželne vlade meri na to, da bi se ta legat smel uporabljati le v zgradbo nekega deželnega zavoda za gluhomene. Na kaj se naslanja taka argumentacija? Kje je povod v oporoki ranjcega dekana Holzapfela? Ako se reče: „für die Errichtung eines Taubstummeninstitute“ s tem ni rečeno, da mora ta zavod biti javen zavod. Nikjer ni čitati, da se ne sme ves znesek, ali vsaj del uporabljati v korist privatnemu institutu. Kako se da sklepati iz tega, da mora tak zavod imeti svojo lastno poslopje in da ni mogoče ga ustanoviti kje drugje kot najemnika pri kakem drugem gospodarji? Tudi iz tega se ne more izvajati, da ne bi bilo mogoče razdeliti tak zavod, ki svojega pravega značaja „als Taubstummeninstitut“ ne izgubi, razkrojiti ga v dva oddelka, v jednega za ženske in drugega za moške gojence, katera dva oddelka bi bila lahko tudi lokalno ločena. Taka lokalna razdelitev bila bi ob enem koristna učnim smotrom. Zato misli govornik, da nazori deželne vlade o tej Holzapfelovi ustanovi tudi v juridičnem oziru neso nedotakljivi in je mnenja, da bi ranjki dekan, ko bi še danes bil živ mej nami, gotovo prvi protestiral. Tako bi govornik kot nejurist govoril proti označenim nazorom gospodov juristov strokovnjakov pri deželni vladi. Pa veliko večjo važnost, nego na take subtilitete, polagati je na namen, ki je očitno vodil ranjcega zapustnika. Zakaj pa je dekan Holzapfel svoje premoženje žrtvoval v tako človekoljuben namen? Moža je nekako srce moralo boleti, ko je videl revščino onih siromakov, ki so gotovo največjega pomilovanja vredni. Mož je bil izobražen. Že po svojem stanu kot duhovnik je imel priliko mnogokrat z lastnimi očmi prepričati se o nevred-

nih razmerah, v katerih živijo taki ljudje. Iz povestnice mu je bilo gotovo znano ime slavnega Siccarda in drugih dobrotnikov, katere so imeli gluhomeni ravno mej katoliško duhovščino. Torej svojega premoženja ni volil, da bi se velikanska palača vzgradila, ampak, da bi se kaj storilo za odgojo teh siromakov. Na Kranjskem je, kakor je iz jako vestno sestavljenega poročila poročevalca finančnega odseka razvidno, 437 gluhomemih ki žive po deželi kakor ljubo živinče, ali prav za prav še veliko slabše, kajti živinče se razvija prosto po svoji naravi, gluhomemu človeku pa so vse sile vezane. Deželna vlada ima gotovo najboljše intencije, ali dopis od 18. aprila 1886 l. bi le majhen rezultat doseči dal. Nalagale bi se do l. 1890 Holzapfelova in Wolfova ustanova, skupaj bi dobili 292 114 gld. torej blizu 300.000 gld. in za tako velikansko svoto bi mogli napraviti zavod, v katerem bi bil prostor za pičlo število dvajset gluhomemih. Torej niti 5% vseh gluhomemih na Kranjskem in niti 13% za šolo godnih gluhomemih otrok ne bi zavetja našlo v tem zavodu. Na tej podlagi bi se torej volja, katere je posvetil Holzapfel svoje premoženje, nezadostno izpolnila. Kar se posebej peticije Novomeške občine in Novomeškega kapitlja tiče, katere je govornik imel čast izročiti, misli, da je utemeljena. Red šolskih sestra de Notre Dame je izvrsten, ima na razpolaganje v Šmihelu tri učiteljice, teoretično in praktično izvežbane v težavnem pouku gluhomemih. Poslopje, katero si je red v Šmihelu omislil, je pripravljeno, kraj je zdrav, cena nizka in kakor je govornik že dokazal, v oporoki ni zadržka, kajti gotovo je, da sestre nameravajo napraviti tak zavod in jasno je, da je Šmihelska fara še na kranjski zemlji, torej je ob enem terjatvam zadoščeno. Govorniku se le vidi, da je najboljša fruktifikacija volila pri sedanjih razmerah, da se ustrezne peticiji in vsprejme predlog finančnega odseka. Govornik se pa tudi strinja z ostalim predlogom glede thesauriranja in glede oskrbovanja moških gluhomemih v drugih zavodih ter izreka nado, da se bode tudi c. kr. deželna vlada ozirala na željo deželnega zbora. (Dobro! Dobro!)

Poslanec Pfeiffer: Ker se pri sedanjem vladnem tolmačenju Holzapfelove ustanove za izgojevanje gluhomemih deklic v Šmihelu ne dá več doseči,

LISTEK.

Undina.

(Spisal André Theuriot; poslovenil Vinko.)

VI.

(Dalje.)

Mir je bil sklenjen, a žal, da ni bil trpežen. Evonyme je zopet prišel ter se še vedno vedel kot nerazumljen in žrtvovan ljubimec. Antoinetta ga je vsprijela bolj vzdržljivo, a modrijanski Ormancey tega očitno ni opazil ter je še dalje vzdihoval. Na Jacquesu so se zopet pojavile nabrane obrvi in nevšečno obličje, a ta pot se ni pritožil; postal je molčeč in ljubosumnost prodirala mu je po kapljicah v srce. Spominal se je prvih svojih sumenj, vsakdanje prisotnosti Ormanceyev v vrvarske ulici, tistega večera pri košnji v dolini Germaine, opreznih odgovorov Ormanceyevih, ko ga je izpraševal o ljubezni do Antoinette. Vsi ti spomini so ga mučili in ga delali slabovoljnega. Mlado dekle pa ga je videlo takega ter postalo nepotrpežljivo.

Iz nova so se je lotile slabe misli in uboga-

joč nasajeno drzovitost, kateri jo je vedno gnala ob robu propada naprej, pričela je vnovič svoje otročje kaketno igranje z Evonymom. Oblaki so se čedalje bolj kopičili, toda Ormancey, kakor je kazalo, še zmirom ničesa ni opazil. Bilo je nujno potrebno, da je Celina, ki je vse bistreje videla od njega ter se bala, da se reči na kakov hud način ne izpremene, naposled sklenila, odpreti mu oči. Ko je nekega dne došel ves vesel, vsprijela ga je na vrtu zvesta dekla, ki mu ničesa ni zamolčala, kar jej je težilo srce. „Čujte“, pričela je, „ker sva baš sama, moram vam nekaj povedati, in sicer, da nam boste dajali še trde orehe grizti, ako boste še dalje na ta način plazili se okolu Antoinette. Lansko leto ko je bilo njeno srce še prosto, bi jej bili dvorili; zdaj pa ima ljubimca in vse je izgubljeno. Pobratite morate kopita ter iti v Pariz, čim prej, tem bolje.“ In ko se je Evonyme, debelo gledajoč z nedolžnimi svojimi očmi, hotel izgovarjati, nadaljevala je: „Že dobro, saj vem, da s tem nič hudega ne nameravate, toda z ognjem se ne sme igrati. Ako Antoinetta, ki je še otrok, tega nema za resnico, je pa gospod Jacques zato tem menj slep in prizanesljiv, in stvar bode imela slab konec. Ker pa ga Antoi-

netta ljubi, zato jaz ne trpim, da bi mu kdo napravil žalost. In zategadelj,“ odprla je na stežaj vrata, „drznila sem se, odkrito povedati vam, kako in kaj. Posvarjeni velja za dva!“

Evonyme je odšel potr. „To vrlo dekle ima prav,“ misli si je, „jaz igram grdo igro, prišla je ura žrtve.“ Sklenil je udaliti se, ter se pričel pripravljati za potovanje, precej, ko je prišel na pristavo; toda Evonyme je imel to posebnost, da ničesar ni mogel storiti brez ovinkov. Najozbilnejši dogodek moral je nekoliko gledališki olepšati, nekako uprizoriti. Udal se je sicer, da odide, toda vsakdanost njegovega odhoda imela je zakriti kaka poetična okolnost. Po dolgem iskanji našel je, kar je rabil. Rojstni dan Antoinettin bil je 20. septembra in baš ta dan je imel biti bal v Arcu, na katerega bi deklica tako rada šla. Na ta dan je torej določil svoj odhod, preskrbel vabilo za gospoda de Lisle in njega hčer, ter je v zavitku poslal v vrvarsko ulico. Na to je sestavil sledeči program: spremil bode svoje prijatelje na veselico v Arc, mej balom od godbe omamljen dvignil se, stisnil zaročencema roke, slovesno čestitajoč jima, ter izginil mej melodičnim sviranjem godbe.

nego to, kar nasvetuje finančni odsek, namreč, da se od ustanovnih obrestij vsako leto znesek 3000 gl. izplača redovnicam v Šmihelu za izgojo 20 gluho-nemih deklic, se tudi jaz z veseljem strinjam s tem predlogom — vsaj ne bo treba nalašč postaviti posebne palače z ogromnimi stroški, tudi ne najemati ter drago plačevati učiteljskega osebja — vse to je v Šmihelu že pripravljeno in na razpolaganje.

Če je blagi dekan Holzapfel v svojej oporoki pred očmi imel privaten ali javen zavod za gluho-neme, tega tukaj ne bom preiskaval — mislim pa, da ne določuje samo suha beseda, ampak tudi namen testatorja, ki je sploh blago voljo imel, spominjati se dejansko tistih domačih nesrečnežev, na katere je narava pozabila, da bi jim bila dala čut sluha in besede. — Vsaj tudi oporoka ranjkega knezoškofa Antona Alojzija naročuje, da je Alojzijevišče pristopno ukaželnim ubožnim mladeničem s Kranjskega, pa poglejmo, kako to danes stoji? V „Dolenjskih Novicah“ berem:

Leta	je bilo študentov v Alojzijevišči	mej njimi Dolenjcev
1880	61	23,
1881	58	18,
1882	59	18,
1883	50	15,
1884	43	14,
1885	50	11,
1886	51	9.

Dolenjci, ali vidite, kako gre z Vami. V sedmih letih ste prišli od 23 na 9. Kaj bi k temu rekla pokojna knezoškof Anton Alojzij in dekan Strohen? Tako v „Dolenjskih Novicah“, kar se do sedaj še ni oporekalo. Tedaj oporoka tukaj, oporoka tamkaj ostala bi le mrtva beseda, ako se blag namen testatorja dejansko ne izvršuje. Če bi danes prišel ranjki dekan Holzapfel v našo zbornico, bi gotovo pritrdil nasvetu finančnega odseka in razširjevalje denašnji provizorij, zavod za gluho-neme deklice v Šmihelu kot definitivno potrdil, kar tudi pričakujem, da se bo v teku časa zgodilo.

Poslanec Dežman omenja, da je trideset gluho-nemih deklet, od 8 do 12 let starih, sedaj na Kranjskem, katere so za šolo godne in vse te bi morale čakati, da se Holzapfelova ustanova izvrševati začne še le 1. 1892 ali 1893. Mej tem časom bi mnoge za pouk negodne postale. Dandanes deluje občudovanja vredno krščanska ljubezen, toliko je vse hvale in spoštovanja vrednih društev, katerim je blagi smoter, skrbeti za onemogle in zapuščene v človeški družbi. Tudi revne šolske sestre de Notre Dame imajo ta blagi namen in v veliko korist gluho-nemih so prišle v deželo, kajti gluho-neme deklice se bodo pri njih gotovo prav dobro vzgajale. Govornik podpira gorko predloge finančnega odseka.

Deželni predsednik baron Winkler pravi, da ga je jako zanimalo vse to, kar se je pri debati razpravljalo, kakor od jedne tako od druge strani. Stvar je stara, razprava o tej zadevi vrši se že kakih 20 let in želeli bi bilo, da bi se uspešno rešila. Jako poučno je, kar je zlasti gospod poročevalec navajal in ž njim vsi drugi gospodje poslanci z jedne in druge strani. Vidi se pa, da

nazori gospoda poročevalca in gospodov, oziroma finančnega odseka stoji nasproti nazorom deželne vlade, oziroma finančne prokurature. V nekaterih stvareh se ti nazori ujema in misliti je, da se na jednej in drugi strani stoji na tistem stališču, da se mora spoštovati zadnja volja blagega ranjkega dekana Holzapfelna. Zatorej ne bode deželni predsednik sklepom deželnega zbora, ako bodo taki, kakor jih nasvetuje finančni odsek, načeloma nasproten, a pridržati si mora vendar pravico, na drobno vse še preiskati in pretehtati in veselilo ga bode, ako se stvar dožene v sporazumljenji z deželnim zborom. Se ve, ako sporazumno ne bode mogoče rešiti stvari, jo bode redni sodnik moral vzeti v roke. Glavno je zadnja volja zapustnikova in ako se jedna ali druga stranka ne uema s tem, kako je razlagati zadnjo voljo, mora nazadnje redni sodnik stvar v roko vzeti. Konečno izjavi gospod deželni predsednik, da se bode sporazumljenje doseglo! (Dobro! Bravo!)

Baron Apfaltrern izjavlja, da si je izprosil besedo, da v imenu svojih somišljenikov izraža zahvalo in priznanje c. kr. finančni prokuraturi, da je tako izvrstno oskrbovala na korist gluho-nemih Holzapfelno volilo.

Poročevalec finančnega odseka poslanec Klun pravi, da z zadoščenjem pozdravlja zagotovilo gospoda deželnega predsednika, da bode mogoče to reč v zadovoljstvo deželnega zastopa in v korist ubogim revežem rešiti. (Dalje prih.)

Govor poslanca Mihe Vošnjaka, poročevalca manjšine v štajerskem deželnem zboru.

Najprej moram izreči moj osobni dvom, da bi se mi smeli z ozirom na §. 35. deželnega reda posvetovati o stvari, o kateri je razgovor. Ker se temu ni ugovarjalo od kompetentne strani, se tudi jaz ne bodem upiral izpolniti nalogo poročevalca manjšine.

Gospoda moja! Nekaj čudnega je pri posvetovanji te stvari v visoki zbornici. Gospodje naj bi ugovarjali ukazu pravosodnega ministra, ki ga morda celo še dobro ne poznajo. Zaradi tega sem predlagal v odseku, da bi si preskrbeli oficijalni tekst dotičnega ukaza in ga razdelili mej vse člane visokega deželnega zbora, kar je odsek odklonil. Ker pa mislim, da treba, da se vsi seznanite z ukazom pravosodnega ministerstva, hočem ga vam prečitati po „Politische Correspondenz“. Dotični ukaz se glasi: (Govornik je hotel prečitati ukaz pravosodnega ministra, toda deželni glavar mu to zabrani.)

Govornik nadaljuje: Častita večina posebnega odseka priporoča, da se vsprejme predlog predlagatelja in tovarišev nespremenjen, če tudi sem že v odseku opozarjal na nekatere bistvene napačnosti v utemeljevanji, katere napačnosti se pa nahajajo tudi v predlogu, katerega je stavil vitez Schmerling v gospodski zbornici dne 28. oktobra 1886.

Pri tej priliki ne morem, da ne bi opazil, da Aussererjev predlog ni drugega, nego dotični Schmerlingov predlog, katerega hoče poročevalec jako neumestno prelagniti na štajerske razmere, ki pa neso podobne češkim, pri tem seveda je Ausserer po-

sebno gledal, kako bi katero zasolil. Schmerling in za njim Ausserer trdita, da je nemščina notranji jezik sodišč in političnih oblastev. To je deloma resnica, deloma pa ne, kar dokazuje poročilo manjšine.

Čudno je, da se je gospod predlagatelj večkrat zlasti pri odsekovej seji posebno drastično skliceval na „najvišjega sodca države“. Jaz pa mislim, da se v tej stvari mora ločiti politik in strankar od najvišjega sodca in da predlog iz dne 28. oktobra 1886 izvira od politika Schmerlinga.

V utemeljevanji predloga se posebno poudarja, da so se znova občutljivo oškodovali „opravičeni“ interesi nemškega naroda v Avstriji in se je zopet zožilo področje veljave nemškega „državnega jezika“.

Kar se tiče „opravičenih“ interesov kakega naroda, torej tudi nemškega, treba se gibati le v okviru državnih osnovnih zakonov; ker omenjeni ukaz ne nasprotuje tem zakonom, se tudi o oškodovanji opravičenih koristij nemškega naroda v Avstriji govoriti ne more.

Ravno tako se ne more goriti, da se je zožilo področje veljave nemškemu državnemu jeziku, kajti nemščina v Avstriji še ni državni jezik. V nasprotnem slučaju bi Scharschmidov predlog iz dne 8. februarja 1886 ne imel nikakega pomena. Jaz zanimam zakoniti pojem nemškega državnega jezika, zategadelj se mi tudi ni treba ozirati na domišljeno kračenje veljave nemškega državnega jezika.

Poročilo večine pravi nadalje, da ukaz št. 17.520 škoduje pravosodju. Jaz sem baš nasprotnih mislij, da je ravno sedaj priljubljeno postopanje, da so se prevajali odloki nadsodišča, bilo škodljivejše za pravosodje, nego pa postopanje po omenjenem ukazu, kajti lahko se pripeti, da se urine kaka napaka pri prevajanji iz jednega jezika na drugega. Varnost pravosodja bode še večja.

Kako da se more temu ukazu podtikati „pomisleka vreden političen pomen“, mi je nerazumljivo. Tak pomen mogel bi se mu le pripisovati, ako se misli na sodce, ki v političnem oziru neso popolnem objektivni; ako pa sodnji uradniki verni svojej prisegi, ne zmenivši se za politične strasti opravljajo svojo službo, tedaj se, gospoda moja, o političnem pomenu taci naredb govoriti ne more.

Sedaj prihajam gospoda moja, do glavnega uzroka, rekel bi ključa temu hrupu, katerega je uprizoril Ausserer.

Po njegovih mislih se boji nemško prebivalstvo, da bodo nemški deželani popolnem izključeni iz državnih uradov, če se ukaz št. 17520 tudi uveljavi za okrožje tukajšnjega deželnega nadsodišča. S tem se je sprožilo gmotno, eminentno življensko vprašanje uradniških krogov, da vsega nemškega prebivalstva, se ve da le zategadelj, da bi se napravila razburjenost.

Gospoda moja, kaj bi predručilo uvedenje tega ukaza za Štajersko, kar se tiče nastavljanja nemških uradnikov. Pri sodiščih Celjskega okrožnega sodišča je že sedaj znanje slovenščine potrebno, pri nadsodišču v Gradcu bi se tudi dosti ne premenilo osebje, kajti že sedaj zahtevajo jezikovne razmere okrožja Graškega nadsodišča, da je pri tem sodišči toliko slovenskih sodnikov, da se lahko sestavi slovenski senat, zategadelj bi se niti jedno uradniško mesto nemškim deželanom ne odtegnilo, ko bi se za Graško nadsodišče uvel ukaz št. 17520. Da pa nikakor ne mislimo zabtevati, da bi se slovenščina uvela v druge urade na Srednjem in Gorenjem Štajerskem, je dovolj znano.

Če se pa nastavljanje nekaterih slovenščine zmožnih svetnikov pri Graškem nadsodišču zmatra za „nevarnost pravic nemškega jezika na štajerskej zemlji“ (tako stoji doslovno v poročilu večine), tedaj bi mogla in morala najvišja pravosodna uprava, da se ozira na to daleč segajočo občutljivost za slovenske pokrajine s Trstom vred osnovati nadsodišče v Ljubljani, s čimer bi se državne finance nič bolj ne obremenile, ustreglo bi se pa našim že dolgo gojenim željam.

Končujoč svoj govor moram vas zagotavljati, da slovenski narod tudi za naprej kakor dosedaj ne bode ni za las odstopil od svojih narodnih pravic, ki so mu zagotovljene v državnih osnovnih zakonih.

Visoki deželni zbor! Ker ukaz z dne 23. septembra 1886 št. 17.520 ne nasprotuje obstoječim zakonom in s tem pravosodno ministerstvo ni prestopilo uradnega delokroga, ter je hkratu koristilo pravosodju, zmatra manjšina odsekova pred vami ležeči predlog dovolj utemeljen in predlaga sledečo

Dne 20. septembra prišla je Antoinetta vsa vesela na vrt. V njej in zunaj nje bilo je vse radostno: nebo jasno, veter prijeten in solnce smije se. Jacques jo je ljubil, njiju zvezi ni zadržka in poroka bode prve dni oktobra meseca. Nikoli se jej življenje še ni videlo v tako dražestnih rožnih barvah. Po zajutreu prišla sta Evonyme in Jacques, in ona je nekaj zaigrala. Takoj na to prinesla je Celina na Antoineto adresovano pismo; naglo je pretrgala zavitek: „Vabilo na bal v Arcu,“ vsklila je ter plosnila z rokama, „in baš primerno obleko imam! Kdo mi je napravil to prijetno iznenadenje? Ti si tisti, Jacques,“ in obrnila se je k nadgozdarju, „ti si uganil mojo željo! hvala ti!“

Jacques se je užalostil. „Ne,“ odgovoril je, „ta misel ne prihaja od mene. Na to sem mislil tem menj, ker moram iti še nočoj z gospodom de Lislom k notarju, delat ženitovanjsko pogodbo.“

„Ah!“ pravi devotka prevarjena ter vabilo zažene na klavir, „komu pa je potem to prišlo na um?“

Evonyme je delal skrivnostni obraz ter se na tistem smijal.

„Vi ste, Evonyme,“ nadaljuje ona malo nejevoljna, „no, dobro, vas ne vežejo ozbiljna opravila, izvolite ponižati se frivolnemu človeštvu!“

Ormancey skromno pripozna, da je on prouzročil iznenadenost. „Bi li ne bilo mogoče,“ pristavi, „da bi se ta opravični sestanek odložil na jutri? Govoriti hočem o tem z gospodom de Lislom in če on pritrdi, popeljem vaju tja v družabnem vozu, ki čaka pred vrati.“

Jacques molči. Evonyme gre ven. Zaljubljenca ostala sta sama. Antoinetta je raztresena bobnala po klavirjevem pokrovu; Jacques je z mračnim čelom zlovoljno hodil gori in doli. Najedenkrat dvigne glavo, ustavi se pred dekletom ter veli z resnobnim glasom: „Prosim te imam nečesa: bodi tako dobra in pusti to veselico v nemar.“

„Ne!“ glasil se je burni odgovor, „to je naj večja samopašnost. Vem, da se jeziš, da moraš večer žrtovati dolgočasnim opravkom, a to še ni uzrok, da bi o družih mislil, da se bodo dolgočasili brez tebe.“

„Kakor po navadi bo čez osem dnij drug bal, na katerega te sam popeljem,“ mrmra on, sileč se, da bi mirno govoril, „potemtakem bi bila to le preložena zabava. Sicer pa se mi zdi bolj primerno, da uživam to veselje z mano, ne pa z Evonymom.“

„Zakaj pa?“ vpraša ona izzivajoče. „Verjemi mi, Evonyme je jako opozoren in spoštljiv kavalir.“ (Dalje prih.)

resolucijo: „Deželni zbor vojvodine Štajerske zmatra ukaz voditelja c. kr. pravosodnega ministerstva šte. 17.520 z dne 23. septembra 1886 le kot potrebno posledico dejanjskega izvajanja člana XIX. državnih osnovnih zakonov in voditelj pravosodnega ministerstva s tem ni prestopil svojega delokroga.“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 28. januarja

Danes se zopet snide **državni zbor**. To zasedanje bode jako burno. Zlasti pri budgetni debati bodo nemški poslanci s Češkega se pritoževali, kake krivice se jim godé. Nekateri listi že trdijo, da bodo levičarji ostavili državni zbor, ako se vlada in državnozborna večina ne bode bolj ozirali na njih želje. Seveda si bodo še dobro premislili, predno se poslužijo tega skrajnega sredstva, kajti eksodus v češkem deželnem zboru ni imel zanje istih uspešnih posledic, katerih so pričakovali.

„Tagesb. aus Mähren“ se poroča iz Prage, da vlada in **češko** veleposestvo drug drugega podpirata. Sprva so nameravali razpustiti deželni zbor, za kar so bili mnogi plemeniti. Grof Taaffe je pa pregovoril, da so rajši razveljavili nemške deželnozbornske mandate. S tem je hotela vlada pokazati, da tudi državnega zbora ne bode razpustila, ko bi ga ostavili levičarji, ampak bode razpisala samo nove volitve.

Generalna debata v **ogerskej** zbornici je končana. Budgetna predloga vsprejeta je z 261 proti 144 glasom za podlago podrobnej debati.

Vnanje države.

Cankov se s spomenico, katero je izročil **turškemu** velikemu vezirju ni posebno prikupil **Bolgarom**. V Sofiji je nekda prebivalstvo jako razdraženo in njegov povrat bi utegnil imeti še nevarne posledice. Celo Cankova pristaši ne odobravajo njegovega postopanja. Rusko veleposlaništvo v Carigradu, s katerim Cankov pogosto občeje, jako toplo podpira njegove predloge. Turška vlada je pa naznanila bolgarske, da Cankova predlogi ne bodo podlaga daljšim pogajanjem. Turčija želi, da se obnovi bolgarsko ministerstvo tako, da bodo v njem vse stranke zastopane, a zategadelj vender ne mara, da bi Cankovci prevzeli vodstvo, ker imajo najmanj privrženecv.

Francoska zbornica je jednoglasno zavrgla predlog poslanca Passy-Boyera, da bi Francija znižala vojsko in se začela pogajati z družimi državami, da tudi znižajo vojsko.

Nemcem je posebno **francoski** vojni minister Boulanger trn v peti. Oficijozna „Post“ ga hudo napada. Če on ne odstopi, misli omenjeni list, je mir v nevarnosti. Francija se že 16 let oborožuje in sedaj je pa dobila moža, v katerega zaupa, da bode izvršil težko nalogo. Boulanger bode moral začeti vojno ali se pa bode moral umakniti in bode pozabljen. Kakor Napoleon III. upal si bode vsi, da le ohrani svojo veljavo in popularnost.

Neka Peterburška trdva se pogaja z **rusko** vlado, da bi zgradila 230 vrst dolgo železnico mej Askabadom in Mešedom. Potem bi ruska trgovina v tem kraju uspešno spodrivala angleško.

Kakor „Neueste Nachrichten“ trdijo, dobil je **nemški** kancelar jako odločno izjavo papeževu, katera graja sedanje postopanje katoliškega centra. To papeževu izjavo razglasil bode Bismarck ob ugodnem času, da bode ž njo uplival na volitve. Katoliški listi mislijo, da je to le volilni maneuver, s katerim se hoče begati volilce. Papež se sploh ne misli utikati v volitve na Nemškem. Bismarck si morda res prizadeva, da bi od papeža dobil pomoč v sedanjem volilnem boji, a to bode najbrž brez uspeha. — Koliko si nemška vlada prizadeva da bi zmagala pri volitvah, kaže to, da je Bismarckov organ „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“ začel nabirati prostovoljne doneske za volilne namene. Kaj tacega še dozdej ni bilo v nobenej parlamentarne državi.

Včeraj je **angleški** parlament zopet začel zborovanje. Vlado je baš pred začetkom novega zasedanja parlamenta zadela velika neprijetnost. Pri volitvi v Liverpoolu je predvčeraj dobil Gladstonovec Neville 3222, minister Göschel pa 3211 glasov. Sicer je bil včeraj nov skrutinij, ker je več glasov bilo dvomljivih. Ako po novem skrutiniji minister Göschel ne bode imel večine, bode brez sedeža v parlamentu in tedaj bi po angleških tradicijah ne mogel biti minister.

Italijanski parnik „San Gottardo“ je že pripeljal 400 vojakov v Massauah. Vseh vojakov bode italijanska vlada odposlala v Afriko 3000. Ko pridejo vsa podkrepjenja, začel bode italijanski general Gené proti Abisincem ofenzivno postopati. Pred vsem hoče posesti visoko planjavo Borgos, kjer bodo vojaki dobili dobro poletno bivališče. Daleč pa Italijani Abisincev ne bodo preganjali, kajti to bi bilo nevarno. Da bi pa Abisinci vzeli Massauah se nekda ni bati, kajti je dobro utrjen. Italijani imajo pa tudi dovolj topništva, da se bodo lahko branili.

Dopisi.

Iz Vipave 24. januarja. [Izv. dop.] Ne navadno burne sile mraz privabil je dne 16. t. m. mnogo vipavskih volilcev, kateri so si izbrali državnim poslancem svojega ljubljeneja brjaka dra. Andreja Ferjančiča, porojenega v jako spoštovanej hiši na Slapu, v cvetličnjak graščaka g. grofa Lanthierija, da zaslišijo program, kojega je razvijal imenovani g. državni poslanec.

Našemu zastopniku v državnem zboru so vse prikupljive lastnosti dobrega govornika v obili meri na razpolaganje. Njega v srce segajoč govor ogrel je poslušalce — bilo jih je poln cvetličnjak, kljub silovitej, mnogim oddaljenim pristop zabranujočej burji! — raznel je zvestim poslušalcem naukušeno srce za domačo resno in sveto stvar.

Mnog o koristnih namer naslikal je njegov govor, a prebširno bi bilo, ko bi hotel vse povedati, kar nam je lepega večera v spominu ostalo.

Gosp. državni poslanec želi vse svoje poslanske moči v to obračati, da se pomaga kmetijskemu stanu. Na Vipavskem nemamo še nijedne posojilnice, kakor se drugje blagonosno že nahajajo. Od l. 1875. pa tudi ni bilo nijedne dobre vinske letine več, od tod pomanjkanje novcev in zato peša in hira gospodarstvo vedno bolj, ker gospodar nema upnikov (a dosti pijavk! —), da bi mu o pravem času z novci pomagali. Kanti se množe — denarne pomoči ni; vrhu tega pa množe tudi še hudourniki nevarnost gospodarskemu posestvu in zemljiščem, katera leto za letom poplavljenja obilo škode trpe.

Narodno šolstvo naj bi se tako uravnalo, da koristi prostemu narodu. Kdor učencev se hoče dalje šolati, naj se posebej izobraža v nemščini, katera pri šolskem pouku na deželi v izomiko kmetijskega (obrtijskega) stanu nikake neobhodne potrebnosti nema.

Gosp. državni poslanec zavrača tudi „liberalizem“, ki se mu od nekje podtikati hoče, meneč, da v hiši, v katerej je on doma, veje od nekdej pravi in pošteni duh za „vero, dom, cesarja“; čemu njemu tako predbacivanje?!

Živahni dobro-klici doneli so konci govora g. državnega poslanca. Vrlo dobro izvežbana godba Goriških veteranov zaigra cesarsko pesem in potem narodne in druge patrijotične skladbe. Bile so potem razne napitnice menjajoč se z godbo in naukušnim petjem Slapskih pevcev.

Volilna borba je končana, sledi naj škodljivemu osebnemu prepiru bratovska sprava z gaslom: „Vse za narod!“ Za tem praporom stali bodemo močje — vsi za jednega, jeden za vse! V to pomozi Bog!

Iz Ribnice na Pohorji 25. januarja. (Prvi zbor bralnega društva v Ribnici. — Resolucija. — Šulferajn.) Prvi zbor bralnega društva tukaj obnesel se je kljub vsemu preokovanju naših nasprotnikov izvrstno. Vsak za e tek je sicer težak in posebič teški so še porodi narodnih družtev tukaj na meji, in le od občudovalne navdušenosti osnovevalca našega bralnega društva, g. Ant. Kocuvana, je bil tudi uspeh zavisen. Tega navdušenja izvor je bil tudi poldrugo uro trajajoč govor o ljubezni do domovine, kateri je pač padel na dobro zemljo. Prav lepo so bili ozaljšani prostori zborovanja z mlajema pred hišo in napisoma: „Živeli Slovenci!“ „Bog poživi Slovence!“ Številne sani, ki so dovažale udeležnike in rezgetanje lepih konj je pričalo, da se tukaj ne zbira kakošen socijalističen proletarijat, marveč imoviti posestniki, katerih ni sram imenovati se Slovence. Imeli smo v svojej sredi g. lesotrzca Pahernika iz Vuherja, od katerega so večinoma vsi naši nemški nasprotniki za svojo eksistenco odvisni, dalje Marnberškega kapelana g. Jak. Vidoviča, dva Mariborska navdušena narodnjaka obrtnika, ki se čez dva meseca k nam v Ribnico preselita; dalje znamenitih Lehenških rodoljubov in drugih mnogoštevilnih domačinov, a na noč došli so še zastopniki bralnega društva iz Ruš. Udov je pristopilo doslej že 55 in se jih upiše gotovo še dosti več, ko se jedenkrat razglasi, za kaj se tu gre in se razve dober izid tega prvega zbora, kateri se je tudi vkljub ogromnega števila udeležnikov (najbrž nad 500) izvršil povsem mirno, brez vsacega nerada, ter vzbujal v resnici blage občutke v prsih slednjega, kar so očitvidno pričali zadovoljni obrazi. Kako so se prvi utisi ljudstva prijeli, se razvidi iz tega, da se ljudje udeleženci sedaj pozdravljajo z jedinim: „Živeli Slovenci!“ in da še nikjer kaj drugega ne govori.

Od neštevilnih drugih govorov in napitnic pri zboru mi je omeniti posebno resolucije, katera odobrava postopanja naših poslancev v deželnem zboru, nasproti predlogu zloglasnega Aussererja o ministra dr. Pražaka naredbi glede rabe obeh deželnih jezikov pri sodnijah. Društvo je sklenilo v soglasji z udi in zastopniki bralnega društva v Rušah to za hvalnico našim gospodom poslancem pismeno izročiti in sicer v roke g. dr. Dominkuša v Mariboru. — Dalje pak je bilo mlado naše društvo z zastopniki društva v Rušah po g. Vidoviči iskreno vabljen, naj društveno delovanje upliva tudi na marnberško okolico, kjer, če več ne, vsaj „dvoje zvestih src“ goreče bije za slovenstvo in za pravično narodno stvar, in kjer hočejo tudi vse poskusiti, da se podobno društvo osnuje. Zares, tam imamo Slovenci že svojo Rezijo, pa brza pomoč delala bo tudi tamkaj čuda!

Skoro bi bil pozabil omeniti, da so nas častiti gospodje Ruški bratje poleg trudoljubivega pohoda k nam razveseljevali še ves večer z navdušenim ubranim petjem, kateremu je občinstvo le ploskalo in klicalo „živio!“ ker se takošnega petja slišati prilike ni imelo. Hvala torej vrlim korenjakom za njih požrtvovalni trud in navdušenost, ki so jo mej nami vzbudili! Dne 13. februarja hočemo jim to njihovo ljubav na vsak način vrniti.

Čas predpustni je čas razveseljevanj in tako smo brž drugega dne dobili vabilo, „Einladung zu dem am Samstag den 5. Februar 1887 in den Gasthauslocalitäten des Herrn Jos. Widmoser in Wuchern stattfindenden Masken-Kränzchen“, katerega udeleženci pa neso naše gore listi. Tam se bo vso noč plesalo, v nedeljo pa bodo morebiti motili v cerkev idoče vernike, kar je v našem kraju še kaj povsem nenaravnega. Sicer pa znajo pred Slovence tudi tukaj položiti znani listek: „Sie werden aufgefordert diese Localitäten sofort zu verlassen“, kakoršni so nekje že došli v modo.

Jednakega mnenja so tudi snovatelji zborovanja „šulferajna“ v Ribnici, ki bi imelo biti baje v kratkem. Kaj je resnice na tem, to se še sicer ne zna, pa naših društvenikov se že tiče pravilo: kdor ni zmenoj, je zoper mene in člani šulferajna so naši najstrastnejši nasprotniki.

Domače stvari.

— (Cesarjevič Rudolf in Štefanija) prideta začetkom februarja zopet v Opatijo, kjer je vila Angiolina v ta namen že pripravljena.

— (Pisateljskega podpornega društva) zabavni večer bode jutri ob 8. uri v čitalnični restavraciji.

— (Promoviran za doktorja vsega prava) bil je včeraj v Gradci g. Matija Hudnik, koncipijent v odvetniški pisarni dr. V. Zarnika.

— (Umrl) je dne 23. t. m. v Šmarji pri Kopru župnik dekan Josip Šlakar, rodod iz Kamnika. Bil je vrl duhovnik in domoljub. Glavni dedič njegovega precejšnjega imetka je baje škofovski konvikt v Trstu. V. m. p.!

— (Gosp. Miha Lazar,) učitelj veronauka na gimnaziji v Kranji, je stalno umirovljen.

— (Občni kranjski vojaški veteran-ski kor) ima v nedeljo dne 13. februarja dopoldne ob 9. uri v mestni dvorani svoj občni zbor. Na programu je: Nagovor kornega poveljnika. Poročilo o delovanju 1886. l. — Razložba kornega poveljnika o dolžnosti v črni vojski. Poročilo o računskem sklepu. Volitev šarž. Posebni nasveti.

— (Lepa starost.) Dne 5. t. m. umrl je v Lindaru v Istri Jurij Jugovac, 102 leti star. Bil je do svoje smrti vedno iskren Hrvat in se je pri zadnjih državnozbornskih volitvah pripeljal v Pazin, da je še glasoval za hrvatskega kandidata.

— (Drobne vesti.) Posojilnica v Mozirji lepo napreduje. Izkaz za 12. upravno leto kaže, da je rezervni fond že na 20.103 gld. 60 kr. narastel. — Nova pošta otvori se dne 1. februarja v Rečici v Gorenji Savinjski dolini. — Za komisarija pri okr. glavarstvu v Celji pride dr. M. Gstettenhofer, doslej pri namestniji v Gradci. — V okrajni zastop šentlenartski voljeni so iz skupine kmetjskih občin gg.: K. Wenger, c. kr. okrajni sodnik, K. Pečovnik, posestnik v Gočevi, J. Kravtich, posestnik v Maleku, Fr. Lorber, posestnik v Partinji, J. Kramberger, župan v Sp. Voličini, Ig. Achman, župan v Jablanah, Vogrin, posestnik v Porčiči, Jakob Klinar, posestnik v Smolincih, Fr. Šlamber, posestnik v Mali vasi in Anton Vraz, posestnik v G. Voličini.

— (Narodna čitalnica v Kamniku)

priredi veselico v sredo v 2. dan februarja 1887. I. v spomin Valentina Vodnika. — Spored: 1. F. S. Vilhar: „Na Velebitu“, zbor, poje društvo „Lira“. — 2. A. Nedved: „Darilo“, samospev za tenor s spremljevanjem glasovirja, poje g. Avg. Stefančič. — 3. J. Fabian: „Prošnja“, četverspev. — 4. Gospod Čapek ali Kaj me nihče ne pozna? Veseligrada v 1. dejanji. Poljski spisal grof Aleksander Fredro, poslovenil Josip Staré. — 5. Ples. — Ustopenina navadna. Začetek točno ob 7. uri zvečer.

— (Vabilo k Vodnikovi slavnosti,) katero priredi Narodna čitalnica v Vipavi dne 2. svečana t. l. ob 7. uri zvečer. Vspored. 1. Slavnostni govor — govori g. Andrej Perne. 2. Fleischman: „Hymnus Vodniku“, moški zbor. 3. Marschner: „Povsod že drevje zeleni“, samospev, poje gospica Marija Lekanova, spremljuje na glasoviru gosp. Alojzij Lavrenčič. 4. Zajec: „Nočni stražari“, moški zbor. 5. * * * „V lepem jutru“, budnica za moški zbor. 6. Koschat: „Na Vrbskem jezeru“, valček za moški zbor. — Petje vodi g. Ivan Pogačnik. 7. Miroslav Vilhar: „Poštena deklica“, šaloigra s petjem v jednem delu. 8. Ples. Pri plesu svira vrlo dobro znana šestorica Peinelt-ova iz Kárlóvih várov. Ustopenina k slavnosti 30 kr., sedež 20 kr. Ustopenina k plesu 60 kr.

— (Akad. društvo Slovenija) napravi dne 29. t. m. redni občni zbor. Dnevni red: 1. Branje zapisnika. 2. Poročilo odbora. 3. Slučajnosti. Local: I. Reichsrathstrasse, 3. Katholische Resource. Začetek ob 7¹/₂ uri zvečer. Gostje dobro došli!

— (Za ubite vidre) se bode po sklepu deželnega zbora kranjskega počeni s 1. marcem t. l. le po 2 gld. platevalo.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Kostanjevica 28. januarja. Župnik Brulec iz Velike Doline na tožbo bratov Dolinar obsojen na sto in petdeset forintov globe, ker je dopisnika „Slov. Naroda“ izpred altarja mej božjo službo sramotil. Priziv obe stranki naznanili.

Berolin 27. januarja. Nemška „See-handlung“ je baje zadnje dni oddala državnih fondov za 60 milijonov mark nekemu konzorciju, kar se zmatra kot znamenje finančnega oboroževanja.

London 27. januarja. Parlament odprt s prestolnim govorom, ki pravi, da se odnošaji z vsemi državami prijazni in meni, da bolgarsko vprašanje ne bode motilo evropskega miru. Glede Irske napovedujejo se predloge za uspešno varstvo kazenskih zakonov.

Liverpol 27. januarja. Uradno je dognано, da ima Neville samo sedem glasov večine.

Altona 27. januarja. Blizu rotovža razletela se včeraj zvečer Orsinijeva bomba, ne da bi bila kaj škode napravila. Zlodejec neznan.

Rim 27. januarja. V Agnili od včeraj popoldne do danes zjutraj ob 7³/₄ ure potresi. Čutilo se 7 sunkov, mej katerimi 3 precej močni. Noben človek ponesrečil.

Za Fran Erjavčev spomenik

so nadalje darovali:

Gospod Viktor Rohman v Ljubljani . . .	5 gld.
Gustav Spetzler v Lescah . . .	1 „
Anton Koželj v Novem marofu na Hrvaškem . . .	5 „
Josip Stritar na Dunaji . . .	5 „
Ivan Vilhar v Ljubljani . . .	10 „
Dr. Gvido Srebre v Brežicah . . .	5 „

V Ljubljani, dne 28. januarja 1887.

Dragotin Žagar.

Prošnja.

S tem se obračamo z uljudno prošnjo do vseh onih čest. gg. društvnikov „Pisateljskega podpornega društva“, ki še neso platili svoje letnine za leto 1886., da jo blagovolé platiti čim hitreje mogóte, da se mogó računati narediti in položiti. — Letnina za prave društvnike je 3 gld., za podporne pa 2 gld., ki se naj rači poslati društvnemu demarčarju g. Vasu Petričiču.

Odbor „Pisatelj. podpor. društva“.

Tuji.

27. januarja.

Pri šolanu: Goldberg, Baum, Sinnreich z Dunaja. — Raman, Nicolich iz Trsta. — Semen, Hula, Löwy, Pertzl z Dunaja.

Pri študentih: Vogel, Kantor z Dunaja. — Poltnig, Tropowitz iz Grada. — Blumreich, Kleiner z Dunaja. — Dr. Linhart iz Kočevja. — Kassler iz Trsta.

Pri avstrijskem cesarju: Levstik z Vrhnike.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
27. jan.	7. zjutraj	749.47 mm.	— 9.6 C	sl. svz.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	748.03 mm.	0.8 C	sl. zah.	jas.	
	9. zvečer	748.29 mm.	— 5.4 C	sl. zah.	jas.	

Srednja temperatura — 4.7°, za 3.3° pod normalom.

Dunajska borza

dne 28. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta . . .	80 gld.	10 kr.
Srebrna renta . . .	81 „	35 „
Zlata renta . . .	109 „	90 „
5% marcna renta . . .	98 „	35 „
Akcije narodne banke . . .	864 „	„
Kreditne akcije . . .	279 „	70 „
London . . .	127 „	35 „
Srebro . . .	— „	„
Napol. . .	10 „	05 ¹ / ₂ „
C. kr. cekini . . .	5 „	96 „
Nemške marke . . .	62 „	5 „
4% državne srečke iz l. 1854 . . .	250 gld.	128 „
Državne srečke iz l. 1864 . . .	100 gld.	165 „
Ogerska zlata renta 4% . . .	98 „	60 „
Ogerska papirna renta 5% . . .	59 „	55 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig. . .	105 „	50 „
Dunava reg. srečke 5% . . .	100 gld.	114 „
Zemlj. obč. avstr. 4 ¹ / ₂ % zlati zast. listi . . .	125 „	50 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice . . .	— „	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice . . .	99 „	60 „
Kreditne srečke . . .	100 „	171 „
Rudolfove srečke . . .	10 „	18 „
Akcije anglo-avstr. banke . . .	120 „	106 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v. . .	211 „	50 „

Prisrčna zahvala

prečastitemu gospodu mestnemu vikarju Ivanu Knavs-u, rodoljubnim narodnim pevcem in spoštovateljem ranjkega

Frana Erjavca

za udeležbo pri sveti črni maši zadušnici dne 27. januarja 1887 v Krški farni cerkvi.

Vsega mogočnega očel in zavedni narod naj Vam povrne požrtovalni čin za uxornega moža, rodoljuba in pisatelja naroda slovenskega.

Krško, 27. januarja 1887.

Tone Ferfila,

(65)

svak ranjcega.

Razprodaja blaga.

Prodaja se v Brežicah na Štajerskem vsa zaloga blaga Matevž Presker-jeve štečajne (konkurzne) mase z vsem pohištvo vred.

Vsa sodnijsko precejena zaloga se bo poprečno za gotovo plačilo izročila tistemu, ki največ ponudi.

Dotične ponudbe blagovolé se poslati do dne 15. februarja t. l. podpisanemu oskrbniku štečajne mase.

Ponudbe izpod 4000 gld. se sploh ne vsprejemajo.

Zalogo blaga in pohištvo, ležeče v Preskerjevih štacunah, ter dotični sodnijski inventar sme vsakdo pred ponudbo pregledati.

Dr. Gvidon Srebre,

oskrbnik Matevž Preskerjeve štečajne mase v Brežicah.

(64—1)

Urejeni so v Ljubljani:
26. januarja: Ferdinand Kasch, trgovcev učence, 9 let, Zidovske ulice št. 1, za vneljem možganov. — Janez Polak, gosti, 63 let, Kravja dolina št. 11, za starostjo. — Marija Zupančič 10 let in Karol Zupančič 8 let, strojevodnja otroka, sv. Petra cesta št. 42, za Brighiovo boleznijo.
27. januarja: Fran Potrata, delavec, 27 let, za jetiko. — Marija Rački, kajzar 38 let, za zlahaloščjo. — Marija Sarek, delavka, 54 let, za katarom v črevesju.

„Narodna Tiskarna“

VIZITNICE

v elegantnej obliki priporočila po ceni

Zahvala.

Gospa Katarina pl. Gariboldi, roj. pl. Tonello-Stramare, mi je poslala sto goldinarjev za nakup drv ubožcem Ljubljanskega mesta.

Dolžnost moja je, da ta blagovoriteljni čin objavljam z izrazom dostojne zahvale.

V Ljubljani, v 25. dan januarja 1887.

(66)

Župan: Grasselli m. p.

Važno za trpeče na prsih in plućih.

Neogibno potrebno zoper kašelj, hripavost, zasliženje, katar in oslovski kašelj, za take, ki želé dobiti čist in krepak glas, za škrofeljnaste, krvične, slabotne, bledične in krvirevne je

sok kranjskih planinskih zelišč,

s podfosforno kislino apnom in železom pomešan.

Lastni izdelek. Cena 56 kr.

Dobiva se v (727—16)

LEKARNI TRNKOCZY

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

CACAO
in
ČOKOLADA
VICTOR
SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajski razstavi kuhinske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856—46)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delicatess, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

Sigmund Mittelbach

Krebs-Apotheke in Wien, I., Hoher Markt

najuljudneje priporoča sledeče medicinsko-farmaceutske specialitete, ki so v vsakem oziru zares izvrstne, preskušene in zanesljive.

Švedske kapljice. Jedno najstarejših in najboljših domačih zdravil, ki se v največ evropskih deželah v neštvislinih rodbinah proslavlja kot pravi specifium proti vsem boleznim, katere izvirajo iz pokvarjenega želodca, slabega prebavljenja ali prehlada; po prastarem receptu napravljiva lekar Mittelbach švedske kapljice, ki so daleč okoli jako priljubljene. Cena steklenici 50 kr.

Lasni cvet za krepčanje lasnega temelja in lasnih korenin, za odpravo luskin, kakor tudi za ohranjenje in pospeševanje rasti las. Steklenica velja 80 kr.

Anatherin ustna voda in zobna pasta, že več kakor prijetnejše in najboljše čistilo in ohranilno sredstvo za zobe. Cena steklenici 40 kr., zobna pasta 60 kr.

Plučni zeliški med. Proti kašlju, hripavosti, zasliženju, kroničnemu plućnemu kataru itd. Večkrat na dan naj se ga vzame jedna kavina žličica. — Cena steklenici 80 kr.

Centralna lekarna za vsa homeopatična zdravila.

Poštna naročila izvrše se z obratno pošto in prosim, da se naznani natančen naslov in poštna postaja. (899—9)

Ženski prašek najfinejši kakovosti, popolnoma neškodljiv, bel in rudeč. V škatlicah po 50 kr.

Sellerie-Elixir, iz najfinejših rastlinskih esencev, pospešuje in krepi prebavljenje, je gotovo sredstvo za ohranjenje moške sile. Steklenica 2 gld. 80 kr.

Mittelbach-ova pomada za obraz, izvrstno sredstvo proti pegam, mozoljem, ogrcem, pikam, odstrani nečisto- sti kože; ako se dalj časa rabi, po- stane koža nežna in fina, gube minejo in še celo v višjih letih ohrani koži svežost. Cena lončku 80 kr.

Ozebljinski balzam. 1 stekl. 40 kr.

Mittelbach-ovi prsni bon- boni, najboljše in najgotovjše sred- stvo proti zasliženju, kašlju, hripavosti, prsnim in plućnim boleznim. Cena škatlici 35 kr.

Br. Bastler-jeve kapljice proti koleri, v steklenicah po 35 kr. in 1 gld.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.